

Zowler

ББВ

За първи път публикувах през пролетта на 1995 г. и естествено, бях много развълнуван и разочарован (освен това публикацията има пряка връзка със „Zowler, 1995 г.“, упоменат в стихосбирката „Е:то.“). Ще скицирам тогавашния контекст набързо, тъй като има интересни прилики с днешната ситуация, а и някои напълно забравени имена; но в него има и по-лични, биографични моменти и всичко това е събрано като в *Das Synthetische Mischgewebe*.

По това време бях ученик в 10. клас и нямах никаква идея какво да правя с това, че пиша интензивно и някак внезапно от 6 ноември 1990 г. Имах само много смътна и изкривена представа за литературните издания, които не разбирах. Нямах и познати, които пишат. Тъкмо бях прочел „Песните на Малдорор“ от Лотреамон и се впечатлявах от гада, Хлебников и Кручоних. По това време, заедно с Йордан Люцканов, ни хрумна ентузиастичната идеята за *Дыр Ряжуц* – ретроавангардни плакати, които разлепвахме няколко години из София. Донякъде случайно (и благодарение на една непозната на майка ми) попаднах в левия литературен клуб „Гео Милев“ с председател Пламен Александров и всякакви десетки участници. Почти всички в клуба бяха по-възрастни от мен, с изключение на Силвия Проданова (дъщеря на алпиниста Христо Проданов), която била издала дебютната си стихосбирка в деня на учредяването на клуба (6.05.1994 г.). Аз се чувствах неловко, някак смутен от присъствието си, срам ме беше, че пиша; и особено – как пиша. Исках да мълча. Събирахме се в нещо странно – салон-стая-заведение на ул. „Опълченска“, на няколко метра от пресечката с „Пиротска“. По-нататък нерегулярните срещи се преместиха в заведението „Старият файтон“. Спомням си и ми се струва важно, че още на „Опълченска“ ни гостуваше Владимир Сабоурин с книгата си „Sex Shop“. Като цяло идеята на клуба беше да се направи някаква автентична революция в културата, но моето усещане беше за маргиналност и липса на хоризонт. На всяка

сбирка някой ставаше и четеше свои неща. Веднъж трябваше да го направя и аз, но не помня нищо след момента, в който се изправих. По това време пишех стихотворенията си на ръка, а после ги печатах бавно на пишещата машина. Първата ми публикация е в идеологическия и вече позабравен „Славянски вестник“ (бр. 3-4, март-април 1995), издание на славянското дружество в България „Глобус“. Главен редактор бе Лъчезар Еленков и имаше огромен редакционен съвет. Виждам, че вестникът се е разпространявал в 21 страни и региона. Струвал е 10 лева, голям формат, 8 страници. На последната се казва: „вестникът излиза със съдействието на Пресгрупа ‘168 часа‘“. Тези неща ги преоткривам сега и някои ме изненадват. Публикацията ми е в рубриката „Гостува ни клуб ‘Гео Милев‘“, където има още стихотворения или идейни размисления от Пламен Александров, Васил Христов, Марина Матеева и Пламен Киров. Един от враговете на клуба – както се посочва в статията „Подражателство и елитаризъм срещу най-младата ни литература“, – е бил постмодерният и епигонски „Литературен вестник“. По това време всичко имаше ясна и ярка политическа окраска, съчетана (точно както днес) със слаба социална чувствителност – най-добрият знак за *контекстуален упадък*. В личен план бях страшно развълнуван от това, че съм публикувал, макар че заради ширината на колоната стихотворението изглеждаше доста различно от това, което си представях и което бях напечатал – всъщност графичната част винаги е създавала проблеми на литературата. Спомням си, че бях дал повече неща и със сигурност отпадна „Дитирамб за теория на ценностите в архитектурата“ – сега като се замисля, нямам идея кой е правил подборката за вестника. Публикуваното стихотворение „Medias Res (лат.) или Зелените ябълки на смъртта“ бе написано няколко месеца по-рано (3 ноември 1994 г.) и към него всъщност има номер (364). По заглавието му си личи, че това не може да се брои за същинско начало, а по-скоро – и както обикновено се случва – *то е започване от средината*. Така и досега: *in medias res*. Съществена разлика е, че през 1995 г. все още

MEDIAS RES (ЛАТ.) ИЛИ ЗЕЛЕНИТЕ ЯБЪЛКИ НА СМЪРТТА

Зелени очни ябълки:

Откъсвам ги с ръка

от пияната върба,

Докосваща повърхността на рекичката

Със своите шумолящи мигли...

Безокатото дърво буйства:

Надхвърля се като вълни,

талази,

Прииждащи от Изтока...

Разкъсан,

В алена локва кръв

лежа на Земята.

Тя опитва да ме прегърне любовно.

Обича ме!... Земята.

Лицето ми - напукано, бяло

Като разсипани мраморни камъчета;

Очите - локви сълзи;

В ръката ми, вече изгнили

(под сенките на безлуннето):

Зелени очни ябълки...

3.XI.1994 г.

не публикувах под съкращението ББВ; това се случи 3 години по-късно именно в „Литературен вестник“ (конкурсът „Безсъници“).

И все пак в горната контекстуално-лична скица има нещо неточно, защото първата ми публикация може би е от 23 август 1993 г. – става дума за писмо (изпратено до един музикален вестник), в което е вмъкнато дори пародийно стихотворение, а писмото изненадващо е подписано с ББВ и е даден дори адрес по местоживеене. И двете неща са все още валидни, просто „ББВ“ вече не е нито *автор* (2000), нито *пишещата машина* (2011), а е вече само *съкращение* (2022).